

Z roku na rok coraz więcej uczniów z niepełnosprawnościami uczy się w Polskich szkołach. Zgodnie z obowiązującym prawem oświatowym do grupy uczniów z niepełnosprawnością zalicza się: niesłyszących, słabosłyszących, niewidomych, słabowidzących, z niepełnosprawnością ruchową, w tym z afazją, z niepełnosprawnością intelektualną, z autyzmem, w tym z zespołem Aspergera, i z niepełnosprawnościami sprzężonymi.

Dziecko ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, może realizować obowiązek szkolny w szkole: specjalnej, integracyjnej lub ogólnodostępnej. Decyzję o wyborze szkoły podejmuje rodzic/ prawny opiekun dziecka. Kształcenie uczniów z niepełnosprawnościami w szkołach ogólnodostępnych określa się terminem edukacji włączającej. Coraz więcej dzieci z niepełnosprawnościami rezygnuje z kształcenia specjalnego na rzecz edukacji włączającej. Zatem konieczne jest, aby edukacja włączająca realizowała zarówno potrzeby uczniów jak i oczekiwania rodziców i nauczycieli. Jest to możliwe dzięki odpowiednio przygotowanym do pracy nauczycielom. Praca składa się z pięciu rozdziałów. Zastosowano w niej paradygmat teologii pastoralnej, który realizuje się na trzech etapach: kryteriologicznym, kariologicznym i prakseologicznym.

Przedstawione w dysertacji implikacje do odnowy mogą być wykorzystane dla zwiększenia efektywności kształcenia katechetów do pracy w edukacji włączającej. Przedstawiona dysertacja stanowi dopiero początek badań z katechetyki dotyczących efektywnego kształcenia katechetów do pracy w inkluzji. Jest odpowiedzią na wezwanie Chrystusa do realizacji nakazu „Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu” (Mk 16, 15). Stanowi zarazem zaproszenie do kontynuacji podejmowanej problematyki badań.